

Tabloul 1

O odaie luminoasă, tapițată cu imagini din basme: Ileana Cosânzeana, Alba ca Zăpada, zâne, spiriduși. E clar că locatarul, Cătălin, un băiat de nouă-zece ani, e un mare iubitor al poveștilor. Se ridică, încet, din pat, cu evidentă lipsă de entuziasm: ciufulit, morocănos, "are draci"...

CĂTĂLIN (*cască*): Am avut un vis color: Șeherezada, volumul douăzeci și doi: tânărul sultan, evident eu, călărind covorul fermecat, ca pe un armăsar, plutește pe deasupra minaretelor. Visam... în vis!... când, deodată, aud o voce: Cătălin, trezește-te! Era să cad de pe armăsar... pardon, de pe covor...

ZÂNA (*doar vocea*): Cătălin, trezește-te!

CĂTĂLIN: Vocea din vis!

ZÂNA: Eu sunt Zâna cea Bună!

CĂTĂLIN: Arată-te: nu-mi place să vorbesc cu voci!

E gata să se arunce din nou în așternut! Te pui cu un morocănos?! Apare Zâna, neapărat cu coșite de aur, evident fermecătoare, purtând într-o mână nelipsita baghetă fermecată.

CĂTĂLIN (*nici chiar așa!*): Pe toate cele patruzeci și patru de volume de basme, citite din scoarță în scoarță... dar nu credeam că ești atât de frumoasă!

ZÂNA: Mulțumesc de complimente, Cătălin, dar sunt foarte supărată!

CĂTĂLIN: Să fiu eu supărat c-am luat un "insuficient" la limba străină numită Aritmetică!

ZÂNA: Nu-i de glumă! Cheița din vârful Bolții, trifoiul cu patru foi, care închide și deschide orice poveste, s-a sfărâmat... Petalele s-a pierdut undeva, în Lume. Acum, Țara Basmelor se poate prăbuși, din clipă în clipă!

CĂTĂLIN: Cei care le-au găsit or să-ți înapoieze petalele: toți îți sunt parteneri în câte o poveste.

ZÂNA: Doar că eu nu mă pot amesteca în povești... Ar fi de mare folos cineva dinafara Țării Basmelor, dar care iubește poveștile!

CĂTĂLIN (*are o bănuială*): Zână Bună, nu cumva...

ZÂNA: La tine m-am gândit! În fiecare noapte îți trimit vise-povești, iar tu le visezi cu nesaț. Ești singurul care mai poți salva Țara Basmelor! Ar fi o călătorie lungă...

CĂTĂLIN (*căzut pe gânduri*): Cam cât de lungă?

ZÂNA: Trei zile și trei nopți...

CĂTĂLIN: Să lipsesc trei zile de la școală?! Trebuie să-mi îndrept „insuficient”-ul de la Aritmetică... dacă vreau ca tata să-mi cumpere scuter!

ZÂNA: Cătălin, tu pui în balanță un scuter... cu Țara Basmelor?!

CĂTĂLIN: "Affaires sont les affaires..."

ZÂNA: Te las să te gândește o zi. Să-ți vină gândul cel bun! (*Spre Sală.*) Copii, rugați-l și voi! (*Ridică bagheta: dispare.*)

Tabloul 2

În mijlocul odăii, evident răvășite, ca și locatarul ei, Cătălin.

CĂTĂLIN: Să piară Țara Basmelor?! (*Reversul.*) Dar... să pierd scuterul?!

ALBA CA ZĂPADA: Bună, Cătălin: sunt Alba ca Zăpada. Se pare că o petală e la unul dintre piticii mei. Acum, în ograda mea e hărmălaie, casa e vraiaște, nimeni nu mai lucrează... Ca să aprind focul a trebuit să despici singură buturugi!

CĂTĂLIN: Cu mânuțele tale gingașe?!

ALBA CA ZĂPADA: Cu ele!

PITICUL MINCINOS: Cătălin prietene, cei șase amici bănuiesc că petala ar fi la mine. Azi-noapte ațipisem nițel... când simt că-mi lipsește jumătate din faimoasa mea mustață!

ALBA CA ZĂPADA: Doar tu ne poți ajuta: ești ultimul cititor de povești! Acum te las: dau rufele în clocot. Te pup! Pa!

Apare Ali-Baba.

ALI-BABA: Eu nu sunt nici dintre „frumoși și buni”, dar nici dintre cei „urâți și răi”. Prietenii mei cei mai buni sunt Harap-Alb și Făt Frumos, toate variantele: din tei, din lacrimă și din bordei.

CĂTĂLIN: Ce mai fac?

ALI BABA: Făt Frumos e la băi la Govora, iar Harap Alb e la simpozionul „Basm, trecut și viitor”, de la Paris. Mi-au trimis un e-mail „Du-te, Ali, salută-l pe Cătă și roagă-l să ne ajute!” Am venit într-o fugă! (*Își șterge fruntea de sudoare.*) Mi s-a defectat și trotineta! Au mai trimis telegrame de încurajare următorii: (*Scoate un papirus: citește*) spiriduși, pitici, califi, zâne, feți și fecioare de împărați... Scufița Roșie îți trimite un coș cu flori! (*În Scenă se revarsă un potop de flori.*) Și un cântecel! (*Tușește: își drege vocea.*) Albă ca Zăpada, vino-ncoace: tu ai voce!

Vine alături și Albă ca Zăpada. Cântă amândoi.

Eu sunt Scufița: îți las bundița!

la și panerul... chiar și flanelul!

Ce bine-ți vine... ești ca și mine!

Chiar și mai bine! (Proză.) Însă, te rog, Cătălin: nu ne lăsa!

CĂTĂLIN (*convins*): Pornim!

Veselie, mai ales în difuzoare... În mijlocul petrecerii „bunilor” apare, mai întâi ezitant, bănuitor, apoi, țanțoș, sfidător, Căpcăunul. Petrecăreții se retrag. Căpcăunul rămâne singur în fața lui Cătălin. În spate apare... Zâna Bună, deghizată în Muma Pădurii, și Zmeul Zmeilor.

CĂPCĂUNUL: Prietene, în basme mai suntem și noi...

MUMA PĂDURII: Nu suntem arătoși...

ZMEUL-ZMEILOR: ...și nici la fel de cumsecade!

CĂPCĂUNUL: Însă, fără noi poveștile n-ar avea niciun haz.

CĂTĂLIN (*abia acum observă deghizarea*): Ce faci aici, Zână Bună?!

MUMA PĂDURII: Iaca e Criză... și Regizorul mi-a mai dat un rol! Dar vorbim mai târziu... amu trebuie să-mi spun replica! (*Își drege glasul.*) Suntem sarea și piperul: fără noi orice basm n-ar fi decât o dulce peltea!

ZMEUL-ZMEILOR: Nu-i vina noastră că avem roluri de urâți și răi: în realitate suntem persoane simpatice și bine crescute!

MUMA PĂDURII-ZÂNA CEA BUNĂ: De fapt suntem frumoși, deștepți și cumsecade!

TOȚI TREI: Și, mai ales, indispensabili!

CĂPCĂUNUL: Nu coborî în Țara Basmelor: las-o să se prăbușească de tot!

MUMA PĂDURII: Oricum e bătrână... ca mine, și are temelii putrede! Dacă aș avea basmul meu, n-ar mai râde de cocoșa mea nesuferitul de Făt-Frumos și decolorata Ileana Cosânzeana!

ZMEUL: Tu ești un copil bine crescut: n-ai de ce să te amesteci între niște personaje de basm...

CĂPCĂUNUL (*cântec șoptit*): *Călătoria ți-ar fi plină de ponoase!*

Ai auzit de ploii cu broaște râioase?!

ZMEUL: *De drumuri pardosite cu săbii tăioase!*

MUMA PĂDURII: *De păduri în care, în loc de foioase*

Apar arătări cu fețe hidoase?!

TOȚI TREI (*proză...*): Și nu uita: nimic nu se compară cu un scuter! (*Cântec.*)

Ce legănare, ce desfătare

Apăs pedala, sare zăbala...

Pornesc ca vântul, mâncând pământul

Cu ambreaj, am alt curaj! (Proză!) Vei primi scuterul

doar dacă nu umbli după cai verzi pe pereți!

CĂPCĂUNUL (*cântec*): *La toate acestea*

MUMA PĂDURII: *Trebuie a te gândi*

ZMEUL: *Nu te grăbi!*

CĂTĂLIN (*pus pe gânduri*): Poate... m-am pripit?!

Răii cred că au câștigat: se prind în horă.. După o vreme, Cătălin rămâne singur.

CĂTĂLIN: Ce să fac?! Și unii, și alții par să aibă dreptate... (*În marginea Scenei, spre copii.*) Voi ce mă sfătuiți?

BĂIEȚELUL: Eu zic să salvezi Țara Basmelor!

FETIȚA (*cântec*): Un scuter mai găsești, dar un prieten... greu!

Să-ți fie aproape, la bine și la rău! (Proză.) Iar poveștile ne

sunt adevărați prieteni!

BUNII: Ridică-te pe covorul fermecat al gândurilor noastre bune!

CĂTĂLIN (*brusc hotărât*): M-am hotărât: pornesc!

VOCEA ZĂNEI: Binecuvântat să-ți fie gândul! Când vei fi în mare cumpănă, cheamă-mă. Dar nu mai mult de trei ori... Drum bun, flăcău viteaz!

Tabloul 3

Capăt de drum. Pe un indicator scrie: „Țara Basmelor”. Pe altul: „Spre peștera lui Ali-Baba: proprietate privată!”. Direcția: patru săgeți... spre patru zări!

CĂTĂLIN (*evident nedumerit*): Încotro s-o pornesc ca să-l aflu pe Ali-Baba?!

ALI-BABA: Bine ai venit, Cătă: nu ne-am văzut de... cinci minute! (*Se îmbrățișează. Ali scoate un fluier: trei sunete scurte.*) Alinierea! Pentru onor... înainte! (*Se prezintă un singur hoț, dar, în spatele lui, un labirint de oglinzi: imaginea hoțului din oglindă într-o altă oglindă ș.m.d. Ali, spre Cătălin.*) Mai facem economie de material: e Criză...

CĂTĂLIN: Nu sunt un fan al Aritmeticii... dar parcă nici așa n-ar fi patruzeci!

ALI-BABA: Trei sunt bolnavi de varicelă, patru sunt cu familiile la mare, iar restul sunt de serviciu la popotă. (*Spre „trupă”.*) Hai, s-audă nenea Cătă că suntem hoți talentați!

Hoțul-etalon dă tonul. Cântec:

Dacă pierzi o pungă-n trafic
Ți-o aducem negreșit!
Dar păzește-ți buzunarul
Că degrabă l-am golit! (Refren.)
Suntem hoți, hoți, hoți
Dar cinstiți și patrioți!

CĂTĂLIN (*aplăudă... mai mult să grăbească finalul*): Bravo băieți: oricând vă puteți angaja la Teatrul Vasilache din Botoșani! Păcat că n-am timp să vă ascult...

ALI-BABA: Spre dreapta... fuga marș! (*Hoțul-etalon strânge, una câte una, oglinzile, și astfel hoții dispar din peisaj.*) Hai să vedem ce facem cu petala! Suntem prieteni dar...

CĂTĂLIN: „Affaires sont les affaires”.

ALI-BABA: Ajută-mă: unul dintre hoții mei, sub bătaia Lunii, iese pe furiș și merge pe Tărâmul Celălalt, după pradă. Însă, înainte de ivirea zorilor, se întoarce în căsuța lui, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu pot admite ca oamenii mei să fure ca persoane fizice! Noi furăm civilizată, după legile în vigoare: cu factură, cu chitanță... Într-un cuvânt: suntem hoți cinstiți. Să angajez niște bodyguardzi, n-am parale. Ce s-o mai lungim: găsește-l pe nerușinat! Te prinzi?

CĂTĂLIN (*gânditor*): Am de ales?!

Tabloul 4

În penumbră, patruzeci de căsuțe alipite. Sus, într-un colț, o Lună plină. Ușa unei căsuțe se deschide încet, iese hoțul-etalon, se uită în dreapta și în stânga, după care, pe vârful picioarelor, dispăre. Cătălin sare din tufiș și însemnează cu creta poarta căsuței din care a ieșit hoțul. Lumina crește progresiv, sugerând că se apropie dimineața. După un timp, hoțul se întoarce, tiptil. Observă semnul de pe

poarta sa, scoate și el o creț și însemnează, la fel, toate porțile. Luna cade și-n locul ei se ridică Soarele. Cătălin apare însoțit de Ali-Baba.

CĂTĂLIN: L-am dibuit!

ALI-BABA: Mor de curios!

Pe patruzeci de porți... patruzeci de semne identice!

CĂTĂLIN (*în fața faptului împlinit*): Cine a făcut asta?!

ALI-BABA (*zâmbind*): Cătă, băieții mei nu sunt simpli amatori! I-am angajat prin concurs, dintre mii de candidați!

CĂTĂLIN: Lasă-mă să mai încerc o dată!

Tabloul 5

CĂTĂLIN: Zână Bună, ajută-mă: acești flăcăi sunt prea hoți, iar eu sunt prea mic...

VOCEA ZÂNEI: Numără, în gând, începând cu prima căsuță! Baftă!

Scena nocturnă identică. Hoțul isteț se întoarce din „campania de achiziții”, cercetează cu atenție poarta sa, rama ferestrei, dar și pe cele din jur. Nu zărește niciun semn, ridică din umeri și intră. Dimineața, Ali-Baba și Cătălin.

CĂTĂLIN: Prietene, în toiul nopții, a ieșit locatarul căsuței unu!

ALI-BABA (*se scarpină-n fes*): E chiar șeful meu de pluton... Întotdeauna șefii sunt primii la furat! Pe el îi bănuiam și eu.... Dar știi vorba: „Hoțul neprins...” Îmi cer scuze pentru deranj, însă dacă totul s-ar obține dintr-o dată și fără efort, nicio poveste n-ar avea farmec... Pofțim petala (*Totuși...*) Nu rămâi la masă? Avem o musaca de vinete de-ți lingi degetele!

CĂTĂLIN: Mersi de invitație, dar am o grabă cât un munte! (*Sărută petala și se îndepărtează.*)

ALI-BABA (*în urmă*): Sună-mă, din când în când... sau ne vedem pe Twitter!

Tabloul 6

CĂTĂLIN (*singur în scenă*): Uf... am zile numărate și drumuri nenumărate! Am și uitat care e următoarea țintă!

FETIȚA CEA ISTEĂȚĂ: Țara Împăratului Cucăilă!

CĂTĂLIN: Hai să pornim într-acolo!

Joc de lumini, nori de vată: încet, aerul se limpezește și apare un Castel. În Sala Tronului, într-un jilț, neapărat aurit, însuși Împăratul. Suferința lui e evidentă. În jur, tăcuți, îngrijorați, slujitori și sfetnici... cam câți își permite Regizorul!

CĂTĂLIN: Ziua bună, mărite Împărat!

ÎMPĂRATUL (*moțând*): Mai bine mi-ai ura „Noapte bună”: nu pot să pun geană pe geană! Cu Zâna Bună vorbesc zilnic pe Facebook: mi-a zis că vii să-ți dau petala... Am să ți-o dau... (*Cătălin, nerăbdător, întinde palma.*) însă nu înainte de a-mi face